

[Valdemar Thomsen.]

tede man Transmissionen af Stævnet, staa altsaa stadig ubesvaret. Det gør det ogsaa, efter at Ministeren for offentlige Arbejder og efter at Ordføreren for Socialdemokratiet har haft Ordet, og jeg tror ærlig talt, at den højtærede Statsminister vilde have staaet sig godt ved, om han, i Stedet for at føje en ny Haan til Statsradiofonien, fra denne Talerstol havde erklæret, at han skulde være Mand for at forhindre noget lignende i Fremtiden.

Som en Undskyldning for, at det hele ikke kommer Statsministeren ved, sagde han, at saa vidt han vidste — helt sikker var Statsministeren altsaa ikke paa det —, findes der noget, der hedder Radioraadet, der er Lytternes Repræsentanter: Ja, undskyld, kan man nu med Rette betegne Radioraadet som Lytternes Repræsentanter? Raadet bestaar af 15 Medlemmer. Af disse 15 er de 6 — siger og skriver seks — af Ministeren for offentlige Arbejder udnevnt som Repræsentanter for Lytterne efter Indstilling fra Lytterorganisationerne. Man vil altsaa forstaa, at disse 6 af 15 ikke engang er valgt af Lytterne, og derfor kan Regeringen aldeles ikke, som Statsministeren her forsøgte, skyde sig ind under, at det er Lytternes Repræsentanter, der selv afgør, hvad der skal transmitteres, og hvad der ikke skal transmitteres. Ansvar er og bliver Regeringens.

Den bemærkelsesværdige Ligegyldighed, hvis ikke det er noget værre, som Regeringens Chef, hans Fagminister og hans Ordfører for Partiet her lægger for Dagen, naar det gælder vor Tids mest effektive og mest moderne Meddelelsesmiddel, hvor der for de forskellige Anskuelser burde være ligelig Ytringsfrihed, og ikke nok med det, men ogsaa ligelig Ytringsret, giver mig Anledning til her at rejse Spørgsmaalet, om Radiofonien i det hele taget benyttes paa en tidssvarende Maade.

Uden Hensyn til, at jeg nu har givet Udtryk for en efter min Mening berettiget Harmes og Kritik af Statsradiofoniens Disposition ved en bestemt Lejlighed, hvad man forhaabentlig drager Lære af, vil jeg henstille, at saavel Ministeren for offentlige Arbejder som Undervisningsministeren og for øvrigt ogsaa Radioraadet vil skænke det Spørgsmaal, som jeg nu kommer til, velvillig Opmærksomhed.

Blandt Lytterne er der maaske nogenlunde Tilfredshed med Programmer og Tilrettelæggelse, hvad Underholdning og Efterretningstjeneste angaar, men derimod

næppe, naar Talen er om Orientering og om Oplysning. Naturligvis maa det indrømmes, at Radioledelsen ogsaa paa dette Omraade udfolder visse Anstrengelser, men naar der alligevel, hvad reel Oplysning angaar, ikke er saa lidt tilbage at ønske, skyldes det, at man praktisk talt gaar fuldstændig uden om et meget vigtigt Felt, nemlig det politiske — bortset naturligvis fra, at Regeringen, som jeg nævnte før, ved Tid og Lejlighed søger at hyppe sine egne Kartofler. For mig at se vil det have umaadelig Betydning, om Befolkningen gennem en sund og reel Orientering, som er umulig ad andre Veje end netop gennem Radioen, bliver i Stand til for det første selvstændigt at tage Standpunkt til de Forslag, der fra forskellige Sider fremsættes, og for det andet at faa det nødvendige Overblik for at føre Kontrol med, at uvedkommende Interesser ikke spiller ind der, hvor Ansvar er og Afgørelsen træffes.

Som Borger i et demokratisk Samfund, hvor den enkelte Indvirkning paa Statslivet reguleres gennem det parlamentariske System, burde der være Pligt til for Statsmagten at give og for den enkelte at skaffe sig grundig og saglig Oplysning om Politik.

Det har hidtil næsten været saa at sige umuligt, men det er det ikke mere, forudsat at Radiofonien tager den Opgave op: at sprede sand, grundig, saglig politisk Oplysning. Nu er jeg selvfølgelig klar over, at der fra mange Sider og navnlig fra Pressens Side vil lyde et: Lad os endelig blive fri for at faa Politik ind i Radioen, lad alt, hvad der har med politisk Oplysning at gøre, vil man sige, fortsat være en Opgave for de partipolitiske Blade. Jeg skulde aldeles intet have at indvende derimod, saafremt det var muligt ad denne Vej at faa grundig og saglig Oplysning, men det er det som nævnt ikke, ikke engang for de Læsere, som har Tid til at læse og Raad til at holde mange forskellige Blade, simpelt hen fordi den Oplysning, her gives, som Regel er præget af Ensidighed og Usaglighed i den Grad, at ingen kan finde ud af, hvad der er Politik, hvad der er Taktik, og hvad der er Rævestreger. Facit af 10 Usandheder lagt sammen og divideret med 10 bliver ikke een Sandhed, men det modsatte. Med al mulig Respekt for Pressen i øvrigt vil jeg hævde, at lige saa paalidelig og nøgtern som Pressen er, naar det gælder alt andet, lige saa upaalidelig er den, naar det gælder noget, der har blot det bitterste med Politik at gøre. Derfor tror jeg, at det vilde have en stor opdragende Betydning for Pressen som for Befolkningen, om Sandheden om Politik saa billigt og praktisk,